

2 QUARTOS

CADA
VIATJE.

2 QUARTOS

CADA
VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo de dalt á baix.

No hi ha res al món que m'engresqui tant com la roda de la fortuna, ó 'ls catúfols de una cinia.

Déu Nostre Senyor que tot ho véu, déu fer-se uns tips de riure al contemplar los capgirells del món, que n'hi ha per ofegarse á copia de contorsions.

Los que ahí eran á dalt, avuy son á baix, demá qui sap ahont serán, y i' rodí la bola!

Quans n'hi ha que trobantse avuy ríchs y felissos, fumant bons cigarros, vestint com uns prínceps, tenint medis per no planye's res, demá aniran tronats, fumant burillas, tenint mes fret que capa y mes forats al pantalón que pedassos per taparlos.

Per aixó basta la pèrdua de un bon destíno, una jugada de bolsa, un bombardeig que ensorri las casas que donan la renda per viure, ó qualsevol altre cosa per d'istil·lar.

Y lo que succeheix á un home, succeheix á molts; lo que l'hi passa á un individu, l'hi passa á una colectivitat, perquè hi ha interessos tant lligats entre si que la pèrdua de l'un, significa la de tots los altres.

Llavors de las caixas de crèdit, quebrava una caixa, las altres quedayan coixas, los imponents, impotents per cobrar y pagar, sos compromisos; la quiebra de l'un portava la del altre y aixís sucesivament.

Pero aixó ab res se nota de tal manera com en la política.

Dos anys endarrerera, migrats y esgroguehits per la miseria llansavan sos badalls en terra estranya, alguns homes altunyats de sa patria per qüestions polítiques. Allí vivian del millor modo que podian, y si no hagués sigut l'esperansa de mes felissos temps, tal

volta ni res los hauria quedat pera donar en son dia los vivas necesaris á la soberania del poble.

Altres omplian los culs de las presons, fastidiats de la vida y ab las mateixas esperansas que 'ls primers.

L'únich distint era la forma, l'essencia la mateixa.

Jo que'm figuro 'l país com una figuera, que tè no mes que una figa, 'ls veyia tot sovint anarse'n á la soca y sorollarla per veure si per una de aquelles casualitats podian fer-la caure y tomarla ab la boca.

Pero la figa era verda y no queya. Al soroll que feyan las fullas corria 'l guarda y 'ls treya d'allí.

Aixó u feren una, dos, tres, quatre y mes vegadas, fins que un dia la figa madura, y al moure la soca, caygué del brancalló.

Llavors tot eran bocas pera arreplegarla; los homes del progrés pogueren cullirla, y com que eran progressistas, avuy mes endavant que ahí, y demá mes endavant que avuy. Aquest era son lema.

Del poder als destínos no hi ha mes que un pas; dels destínos als quartos un altre; dels quartos al goig, un altre; pero del goig á la tristesa no mes n'hi ha mig.

Aixís ahí 'ls vegerem omplirse los brassos d'estrelletas y galons los pits de creus y medalla; lo ventre de turrons y rínchs menjars. Al cap de poch temps ja semblavan senyors; gastavan guants per tot dia, que tot sovint tiravan per la cara del poble; y mes lluhents que un sombrero de felpa, cada crit de viva la llibertat que aixecavan en l'ayre, feyan tremolar als republicans, talment com si tinguessin lo ball de San Vito mes pronunciat que tenirse puga.

Pero..... avuy..... ¿Qué tal? ¿Cóm los veyém?

Ab una cara mes llarga y prima que una i y fent lo mateix que certs homes quan son convidats á un bon dinar que s'atipan fins que ja perdan lo gust, y llavors sabentlos hi gréu deixar res sobre la taula, se omplan las butxacas, lo mocador y 'l sombrero ab tot lo que podan arreplegar, ja que no han pogut omplir gens mes lo ventre. Després l'endemá, ab los ulls mig aflucats y una bocassa mes llorda que 'l seu cap, se trovan alló y s'ho menjan ab verdader dalit.

Son los últims restos, los sensibles recorts de una felicitat perduda; lo que 'l dia avuy haurian deixat sobre la taula, y 'l dia després s'haurian recordat de tanta deixadesa.

Pobres progressistas! Ells ho han fet tot y ells son los que gosan menos. Han aixecat la llebra, l'han ferida y un altre l'arreplega. Avans tenian quatre ó cinch membres al ministeri; avuy no n'hi tenen mes que dos á mes de la trista esperansa de no tenirni ni un; aixís que las cosas s'arreglin una mica.

Llavors quan desde baix contemplarán lo candellero ab un altre ciri que no será 'l seu ¡quántas llágrimas d'arrepentiment! ¡quins cops que s'donarán al pit! ¡Capassos son d'esbotzarse 'ls á trompadas!

Y no podran cridar «viva la llibertat», ni tocar l'himno de Riego; haurán d'anar á l'estranger á celebrar sos festius tés, sens que 'ls quedi res mes que tornar á la figuera á veure si la figa está madura.

Y tornarán los cops de pedra del guarda, y las fugidas; y las imprentas farán d'amagat lo «Boletín revolucionario»; y s'tornarán á dar proclamas; y s'prometará 'l reynat de la justicia y la igualtat de la llei; y s'aboli-

ràn las quintas y 'ls consums tot de paraula.

Llavors no hi haurà masses inconscients, sino poble soberà que vol incautarse dels drets que l'hi corresponen; pero llavors també aquell remat de moltons que van deixar-se esquilar pèl Setembre del 68, al veure 'ls mateixos gitànos ab las mateixas estisoras, se tornarà un remat de toros... y

¿quién me tose a mí?....

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

A Madrit las músicas militars ja tocan la Marxa real.

¿Ja es hora de que martxi?

La Soberanía nacional s'ha disolt; vull dir que s'han disolt las Corts constituyents.

Després dirán que no hem entrat en un periodo de disolució.

Als soldats de Madrit lo dia de l'entrada del Rey se 'ls van repartir quatre rals, cinch als cabos, y sis als sargentos.

Vet' aquí un modo de fer agafar véu per cridar... ¡Viva!...

L'entusiasme que va *reynar* a Madrit ab motiu de l'arribada del Rey, va reduhir-se a una copiosa nevada.

La neu queya en abundancia; pero la neu es freda. Per ço tot va ser tant fret.

Ademès l'entusiasme no va voler *reynar*, perque com ja *reyna* l'Amadéu, no l'hi haguessin seguit una causa per usurpació de facultats.

Diu que l'entrevista entre 'l rey y en Topete fou de lo mes eloquent.

Lo rey no entén l'espanyol; ni en Topete l'italià.

Si es cert que 'l silenci es eloquent, també 'u sera que alló valia mes que un dels millors discursos de n Castelar.

A Jerez s'han fet algunas presons per sospitas de que alguns soldats, ó militars, com vulga anomenar-se 'ls, feyan véure que no 'ls agradava la nova dinastia.

Contra gustos no hi ha res escrit mes que l'ordenanza, ni hi ha tampoch disputas, sino presons.

Diu que 'ls montpensieristas ja 's van suavisant y endolsint.

Ja se vé, com que 'ls altres los fan denteta!

Un ferro-carril que ha descarrilat conduhia al general Caballero de Rodas.

Un caball ha donat una cossa al almirant Topete.

Tot aixó son datos pera escriure la historia contemporànea, tota vegada que 'l caball, segons nos dirà mes tart en Ruiz Zorrilla, devia estar imbuït de las predicacions demagógicas.

Diu que vindrà aquí a Barcelona a rebre la seva *moglie*.

A veure si a n'ls catalans los agradarà tant com a n'ls madrilenyos.

De totas maneras

Digali que vinga
que aquí l'esperém
etc., etc.

PENSAMENTS REÏS.

(Ab dó de pit) Si; juro!! (apart) ¿Qué tal, ho he dit bè? ¿Hi pronunciat bèn bè la jota?

(Als ajudants) No féu compliments, al davant meu ja podén fumar. Per lo mateix que soch inviolable, lo fum no 'm quilota.

(Als artillers) Miréu treyéu los canons d'aquí, que ab lo fret que fa, los canons se constipan... Pero deixeu hi centinellas, poseune un a la «Punta del Diamante» que encare que 'l fret lo mati, ja hi haurà qui l'enterri.

(Als cotxeros) ¿Sis caballs héu posat al cotxe? ¿Que 'us penséu? Au; desseguit torneune quatre a l'estable, que ab dos que 'm tirin ja ni há prou. Si a la Baleta de Borbó la tiravan sis ó vuit, era perque feya mes temps que era reyna y s'havia engreixat mes.

(Als camareros de palacio) Miréu: tanquéu totas las portas d'aquellas habitacions.... Veig que sou massa espléndits.... Tot ho tiréu per la finestra; un rey demócrata no déu ser aixís (apart) y un rey que encara no ha cobrat la primera pensió de sou, no pot fer tants gastos.

(En lo carril) Miréu; torneuse'n lo cotxe a casa. Vull entrar montat a caball. Ja sé que ab la neu puch relliscar y c'avarme d'oros; pero montat a caball faré mes efecte.

(Desde 'l ferro-carril) Enviéu un telégrama a Madrit perque las tropas no formin la carrera fins que jo siga a la vora. No siga que 'l fret los constipiy després lodia que los necessiti tingan de quedar-se al lit a suar.

(A Palacio) Vull que formi la mèva guardia de honor la companyia de cassadors de Barcelona que va venir a rébrem a Cartagena. Lo nom de Barcelona 'm simpatisa y ja que no puch tenir lo poble d'allà, perque diu que es federal, vingan los soldats que portin aquest nom.

(Als Directores de las Armas) No m'en parléu mes d'armas; ja sé lo que son, y ja veuréu fills meus, quina carrera mes lluhida fareu al meu costat!...

(Desde 'l balcó de palacio a la multitud de la plassa:) Viva Espanya!! (apart) *cuan honor!* ¡Jem!...

No vull que 's fassa 'l desfile a la plassa de l'Armeria... Fa un fret que pela y no m'agrada gastar soldats en desfiles, ni pólvora en salvas.

RESUMEN.

A la nit:—¿Qué tal Dragonetti? ¿Qué te n'ha semblat de tot aixó?

—Senyor; no sé... Per are no s'hi pot dir res!

La nit dels reys.

PRIMERA PART.

(Original de D. Victor Balaguer) (1).

La sabateta al balcó
aquesta nit vull posar
pera veurer lo que 'ls Reys,
lo que 'ls Reys me portarán.
Si 'm portan cosas de fira
a fé no las pendré pas,
que jo já no só cap nin
pera deixarme embaucar.

N' diuhen que 'ls Reys venen
montats en llurs caballs...

¡Ay que no sé si venen,
si venen ó se 'n van!

Uns diuhen que 'ls Reys son negres,
caballers en caballs blanch,
ab mantell a las espatllas
y ab ceptre d'or a las mans,
y que una estrella divina
lo camí 'ls vá il·luminant
perque en mig de las tenebras
no pugan darne un mal pas.

Ne diuhen que 'ls reys venen
montats en llurs caballs...

¡Ay que no sé si venen,
si venen ó se 'n van!

Altres diuhen que son faulas
pera amanyagar infants,
que en lo temps de las vetllurias
assó podria pasar;

mes ara no hi ha que creurer
ni en Reys negres, ni en Reys blanchs,
y tant uns y altres ho diuhen
que jo no sé que pensar.

Ne diuhen que 'ls Reys venen
montats en llurs caballs...
¡Ay que no sé si venen,
si venen ó se 'n van!

Sian faulas, sian veras,
lo temps ho demostrará,
que ja es hora de que als pobles
no 'ls miren com un mercatú;
y 'ls donen los drets que tingan,
los drets, que s'hajan guanyat
ab son valor y sa gloria,
ab sa fermesa y sa sanch.

Ne diuhen que 'ls Reys venen
montats en llurs caballs...
¡Ay que no sé si venen,
si venen ó se 'n van!

De tots modos yo al balcó
la sabata vull posar,
pus per lo que en ella trobe
coneixeré si han passat.

Reys de fira ó Reys de veras,
y si no son Reys com cal;
que vingan enhoramala
que mal arriats serán.

Ne diuhen que 'ls Reys venen
montats en llurs caballs...
¡Ay que no sé si venen
si venen ó s'en van!

(1) Poesia extreta de un tomo titolat *Esperansa y mort* estampa de Jépus any 1866:—página

SEGONA PART.

(Original meua.)

Envíals enhoramala;
pero veslos a buscar;
vés parlant dels drets del poble,
y procurals hi arrancar;
vés dihentlos reys de fira,
que b' prou que t' firarán,
vés mirantlos si son negres
si son negres ó son blancs,
Lo cert es que 'ls reys venen
montats en llurs caballs...
Sí, Víctor, si que venen;
mes ja se 'n tornaràn.

Posa al balcó la sabata
pòsathí tu si per cas
mira b' si 'l rey que passa
qualque cosa t' deixarà.
Tant si t' deixa com no t' deixa
no 'u arribis a duplar,
recórdat que tú mateix
vas anarlos a buscar.
Recordas? Los Reys venen
montats en llurs caballs...
Sí, Víctor, si que venen;
mes ja se 'n tornaràn.

Si t' hi deixen ets monárquich,
y si no republicà,
aixó es la millor política
y es aixó una gran vritat.
Creu en ells si menjá t' donan,
y sino, mora t' de fam;
fuig d' Espanya quan ells fugin
y al datrás, sempre al datrás.
Es cert que 'ls reys venen
montats en llurs caballs...
Sí, Víctor, si que venen
mes ja se 'n tornaràn.

Y un cop aquells reys se 'n tornin
altres reys arribarán
que no duhen pas joguinas
ni ximpleries reals,
sino drets, lleys y justicia,
tranquil·tat y treball,
pau, honradesa y rahó
com al poble rey l' hi cab.

Quant, Víctor, aquets vingan
a peu los miraras,
y un cop aquí n' arribin
ja may se 'n tornaràn!

Mes ranxo.

A Tarrasa 'ls monárquichs rondan, sense
por de que se 'ls costipin los fusells.
Al revés lo que ells voldrian que se 'ls cos-
tipessin y que tenguessin los.
Quin gust que dona tirar esquitxos als fe-
derals!

Lo corresponsal que té la Crónica en aque-
lla vila diu que si 'ls federals s' haguessin ar-
ribat a aixecar, *¡ay de ellos! Hubiérase hecho un escarmiento horrible; quizás no hubiese sido severo castigo, sino venganza.*

Mira, mira 'ls defensors del ordre com s' espavilau... Fins parlan de venganza!

Se coneix que 'l corresponsal de la Cróni-
ca no n' ha mort gaires!...

Potser aixó de la venganza 'n ha tret de una
comedia de traidor. En tot cas que 'u diga,
perque sino podriam creure 'ns que es veritat,
y del tremolor que 'as vindria, casi b' ningú
entendria la lletra del Ponton.

La Baleta de Borbó ha sigut xiulada a Gi-
nebra a la sortida de l' Iglesia.
Está clar! Com que allá son federals!...

Diuen los periódichs aostins que la pre-
sencia del rey ha produhit molt bon efecte en
los quartels.

¡Ay mamá! ¡Qué noche aquella!

La milicia republicana de Madrid ha sigut
desarmada, sense oposar cap mica de resis-
tencia.

A nosaltres nos sembla que 'ls qui 'ls hi
demanavan las armas, l' hi demanavan indi-
rectament una altra cosa.

Pero... Aixó vols, aixó no haurás!
En lloch de deixar las armas, lo que devia
voler lo govern es que 'ls milicianos s' armes-
sin y n' armessin una de San Quintín.

¡Com que en Sagasta volia suspendre las
garantias!... Quasi b' 'ls milicianos van obrar
mal en no donarli gust!... Es un home que s'
ho mereix tot, fins una insurrecció federal que
es lo que volia.

Hi ha gent fanática que va veure en l' úl-
tim eclipse de sol la vinguda de una desgracia.
Després quan sobrevingué la mort de 'n
Prim, ho atribuí a l' eclipse.

Lo dia sis de aquest mes té de tenirne lloch
un altre de lluna.
Lo dia sis de aquest mes es lo dia dels Reys.
Enigma:

Quina desgracia succehirá?
Problema:
Eclipse de sol es a Prim, com eclipse de
lluna es a x.
¡A veure qui despejará t' incógnita!

Lo pobre, y se l' hi pot dir pobre en totes
las acepcions de la paraula, lo pobre Carlos
Rubio també va portar la seva corona al tú-
mul del General Prim.

Quants progresistas volen trobar que ha-
jan fet lo mateix en la seva situació?

Hi ha homes, que fan mal vivint. La socie-
tat en que viuen, no es digne d' ells, y en-
tre aquests s' hi conta en Carlos Rubio.

Diálechs d' entre senmana.

—Tú, a n' al que delati los asesins del ge-
neral Prim, se l' hi daran 50 mil duros.

—¿Vols dir?

—Vull dir.

—Y donchs digas que a Espanya s' premia
la delació, digas que aquí no serveix per res
la policia, ni 's Tribunals, ni tots los encar-
regats de fer justicia; digas que tenim de pás-
sar per la vergonya pública de premiarse als
delators...

—Home, calla y deixam dir. La policia ser-
veix pera agafar als homes polítichs, los tri-

bunals pera seguir causas a la prempsa, y 'ls
encarregats de fer justicia... mas vale callar,
perque ja compendrás lo que vull dir.

—Jo, francament, condemno y reprobó l'
assassinat de 'n Prim; pero reprobó y condem-
no als que públicament, com en los temps de
'n Serrallonga, posan preu al cap de un cri-
minal.

Un voluntari de la llibertat dels que eran a
la formació quan entrava 'l rey, ab una fran-
quesa del tot progressista va donarli la mà,
que l' altre va estrenye.

—Aixó si que es un rey demócrata.

—Tú si que ets un progresista mes llanut
que un moltó.

—Home, explicacions...

—Que t' creus tú que encare que ahí 'u
vaja fer, ho farà sempre. Recordat t' sino dels
rasgos de amabilitat y franquesa d' Isabel II
y recorda t' de la seva caiguda.

—Bé, Isabel II era una Borbó.

—Si y aquest es un Saboya; aixó no té res
que veure; lo que si té que veure es que un y
altre eran reys.

—Diu que en la cornisa del ministeri de la
Governació hi havia escrit ab lletres de foch
lo lema: *Soberania Nacional*.

—¿Ab lletres de foch dius?... ¡Ah! Ja en-
tendch, es que cremavan, aquest medi de que's
varen valer los nostres homes per coronar l'
edifici.

—Y vols dir que are que hi haurá 'l rey
anirém b'?

—Jo crech que sí.

—Ab qué t' fundas?

—Home ab que se l' hi donan quatre mil
duros diaris.

—¿Ab aixó?

—Si home; m' sembla que si a mi me 'ls
davan, ho faria tant b' com podria a fi y efec-
te de conservarlos tot lo mes temps possible...

—Vaya unas teorías!...

—Noy ab la mort de 'n Joanet nos han xa-
fat la guitarra...

—Bé a n' a tú com qu' ets *probesista*, no
diré que no; pero a mi que soch...

—¿Qué ets tú?

—¿Jo?... Espanyol.

—¿Y no ploras?...

—Mira, lo que es jo no puch per mes que
vulga...

—Com se coneix que no havias d' entrar
com jo de sargento primer al batalló de 'n
Targarona... Ja t' dich noy que n' hi ha per
ferse unionista... pobres de... nos... al... str... es.

—Bé, home, aixuga't, que 'l plorar no fa
guerrero.

—Noy, qu' t' han dut los reys?...

—Un látigo....

—¿Y dons que no fas bondat?...

—Prou; pero com que jo no hi crech ab
reys, es la causa qu' ells se volen revenjar,
envianme bastó....

—Miri, senyor Mariano, vagi alerta ab lo
seu fill; ab aquest parell de respostas que
m' ha fet, m' ha indicat ben clarament que
está saturat de las predicacions republicanas.

—Vol dir?... Ay pobre criatura.
—Si diguill criatura. En aquest temps la canalla quan neixen ja son bons per bisbes.

—Quans n'hi ha avuy que havent menjat los turrons de Nadal tranquilament no menjaran lo dels reys, apesar de que 'l rey ha ja arribat!

—Vols dir?

—Home, pregunta 'u a molts dels empleats que perteneixian als ministeris progressistas y que are ab ministres unionistas hauran de gubar per allà ahont pujan...

—A n' aquests si, pobres, que 'ls turrons los tornaran a la boca.

FRASES DE GENT D' HUPA.

Quina ganga! Gracias a la docilitat dels espanyols hem trovat una bona colocació per a mon germà.

Príncep Umbert.

Encare confio ser rey. Sembla que tots los individus de la casa de Saboya estem predestinats a ocupar un trono.

Príncep de Caríñan.

Veyam si encare no anirà a Roma; ja vacila massa.

Príncep Doria.

Endavant las baixas y caigui qui caigui, mentres no siga jo.

Blanc.

Ja que 'ls homes s' ho miran d' aquesta manera, en nom de las catòlicas, protesto de la ocupació de Roma.

Marquesa Aritchi Mattei.

Sempre 'm vaig creure que la cosa quedaria a mig fer; ara era l' hora de la separació de la Iglesia del Estat.

Buoncompagni.

Qui molt empuny, poch estreny. No m' agrada lo que fa en Victor Manel.

Lluís Manabrea.

Ell s' ho ha fet, ell se 'n sortirà. Si te mals de cap, que se 'ls passi.

Ricasoli.

Nos 'n havem apoderat. Lo Quirinal ja es de Italia, millor dit del Rey.

Emanueli.

Me sembla que 'n Victor Manel es massa petit pera habitar lo gran palau del Quirinal.

Compte de Castellengo.

La nostra ensenyansa disiparà las tenebras en que vos havia sumit la teocracia.

Nicomedes Bianchi.

A veure si aviat la colecció de antiguetats que m' està confiada s' augmentarà ab la corona de Italia.

Rosa.

Lo fill de la Cisterna no ha nascut vestit, pero ha nascut fill d' un rei.

Gabriel Casati.

Pobre Maslei Ferret! Prompte li serà inútil la méva ciencia.

Prela metje del Papa.

Aquesta gent s' han cregut que 'ls quartos del Comu no sont de ningú.

Príncep del Dragó.

Lo que voléu gastar en adornos pera l' entrada del rey a Roma, representa milt de gotas de suor dels que ab son trevall vos mantenen.

Licnati.

Tothom diu: ¡Afora l' estranger! Ara es ocasió de veure si volan a en Carlos.

Joaquín Elio.

Lo partit progresista es el que protegeix mes als fondistas.

Fortis.

Pot enrahonar de moralitat en Ruiz Zorrilla. Millor fora que 'm digues ahont son los vintiquatre mil duros que vaig imposar al Banch de propietaris.

Llorens Arrezu y Jover.

Será un rey que farà riure, no mes parlant.

Moreno Rodriguez.

Trenta milions es massa. Qui redimon, ¿i voldrá un género dolent y car?

Bugallal.

Estar en lo Saladero no es cap deshonra. Tothom sab que ab governs reaccionaris al cantar las veritats, s' obran las portas dels presiris.

Rispa.

Mes ranxo per variar.

En Serrano ja ha sortit de la gabiá d' or. ¡Gracias a Déu que ja no es inviolable!... Per lo vist s' estima mes ser aucell de ministeri que de gabiá... Pero ell no pensa que are podrem cassarlo, parlant satíricament...

Diu que 'l general Gaminde está malalt. ¿També será efecte aixó, de las predicacions republicanas?

Lo director del Independent per haver dit que creya oportú que s' hagués rellevat al general, durant la febre groga, ha sigut condemnat pel jutje de primera instancia a 500 pelas de multa y quaranta dias de preso.

Arribant, aquí permétinme 'lslectors que 'm calli lo que crech oportú, perque hi ha judicis que guanyan tres lletres, cambiantse en per-judicis.

N' hi ha que troban estrany que are 'ls generals Conxa se n' hajan anat ab la situació. No es que se n' hajan anat, es que la situació 'ls ha cridat, perque tenia fret al lit y volia dormir ab un parell de conxas.

Y are que tenim lo rey aquí ¿qué 'n farém dels cipayos?... La resposta en un dels proxims numeros.

L' Igualtat de Madrid publica en un de sos últims numeros l' historia de Maximiliano de Méjich.

Bè... si... pro diu que 'l Rey no enten lo castellà!... Quina llástima!

Diu un periódich que l' hi sembla que molts homes de la pasada situació, al dirigir-se al

nou rey, en lloch de dirli senyor, impensadament l' hi dirán: Senyora...

La veu de la concienzial...

Ab motiu de las paraulas de l' Olózaga, llavors que digué que era precis exterminar a tots los enemichs de la constitució y de la dinastia, alguns l' hi han dit Olózaga l' exterminador.

A nosaltres nos sembla que s' hauria de dir: Olózaga lo municipal, perque aixó d' exterminar nos representa l' idea de las holas que 's donan als gossos.

Quinas ideas té 'l senyor Olózaga! Després d' haver cantat la Salve y 'l Credo, are 's posa a cantar las profecias de Daniel y el Dies ira, dies ille.

Encare tinch cor de veure 'l bisbe!

Per si no 'u sabian, los redactors del Ponton tenim presentat un memorial al rey demanant la plassa de Satrichs de la Real casa. Tota vegada que hi ha tans bufons, creyem que no hi estarán mal alguns satrichs.

Diu que a la porta de ca 'n Ruiz Zorrilla va ser detingut un home ab un trabuch.

Lo Gil Blas, anyadeix que devia ser un mosso del café Fornos.

Telegramas.

MADRID.

Lo Rey ha agradat molt. Las xicotas sobre tot hi estan molt engrescadas. S' han desfet una pila de casaments.

Lo Rey ha anat a comprar tabaco a un estanch, y al trobarlo tant dolent, ha dit que 'u milloraria tot. L' estanquera ha fos dos pans de greix de pura alegria.

A tots los soldats se 'ls ha donat una pinta perque s' arreglessin las barbas y 'ls bigotis lo dia que 'l Rey vaja a visitar los quartels.

Han arribat avuy a Palacio deu mil memorials al Rey, demanantli destinos.

BURDEUS.

S' han fet grans acopios de llenya que 's repartirà de franch als Prussians.

¡Ay si guanyem quina gresca que 's prepara!... Ja vindrà aquella senyora, ja vindrà... Diu que 'us estima molt; pero que també té molta feyna aquí, y que un cop l' haja acabada vindrà a fer la que l' hi queda a l' Espanya.

FLORENCIA.

Al saber la mort de 'n Joanet, en Manel va escriure a n' al seu fill, recomenatli que sobre tot anés ab cuidado, y que mirés allà ahont posava 'l peu, avans de donar un pas.

Alguns de la seva familia encare es l' hora que tremolan.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Funció per avuy. 1.er La marxa real. 2.ª La marxa real. 3.er La marxa real. 4.ta La marxa real. 5.ta La marxa real. 6.ta La marxa real. 7.ma La marxa real y 8.ta y últim Can-can al tò de la marxa real.

TEATRO NACIONAL.—Ensaig a porta tancada del nou drama de traïdor en cinch actes *Maximilià de Méjich*.

Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, n.º 21 y 23.